

niet komen; maar indien ik heenga, zoo zal ik Hem tot u zenden. En die gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel, van zonde, omdat zij in Mij niet gelooven, en van gerechtigheid, omdat ik tot Mij Vader heenga en gij zult Mij niet meer zien; en van oordeel, omdat de Overste dezer wereld geoordeeld is". (Joh. 16: 7-11).

Gelijk uit de woorden zelf blijkt, is hier sprake van de ongeloovige wereld.

Deze mist de inwendige verlichting des Heiligen Geestes, welke alleen het deel der geloovigen is. Toch ontvangt deze wereld niet slechts een indruk, doch zelfs een overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel.

En dat wordt geprofeetd voor den tijd na de uitstorting des Geestes.

Derhalve van den tijd, waarin behalve in het begin, God uitsluitend tot den mensch spreekt door de Schrift.

Het is doot en in de Schrift, dat de Geest in de wereld deze overtuiging wekt.

Dank zij de algemeene genade is de mensch onder inwerking der Schrift op zijn bewustzijn en wil nog vatbaar voor zulk een overtuiging.

Hoe zou dit kunnen, indien de Schrift geheel en al donker en dood voor den natuurlijke mensch was?

Maar de natuurlijke mensch zondigt tegen dat licht.

Hij heeft de duisternis liever.

Hij doet zijn innerlijke overtuiging geweld aan.

Hij suggereert zichzelf over die overtuiging heen en handelt er dwars tegen in.

De Schrift is hem helder niet ten leven, maar ten doode.

En wil men thans een tekst, waarin met uitgedrukte woorden de Schrift wordt genoemd?

Wij willen dan wijzen op de vraag van Paulus aan Agrippa: „geloofst gij, o Koning Agrippa! de profeten?" (Hand. 26:27).

Het is bekend, dat met „profeten" hier het Oude Testament wordt aangeduid.

Paulus antwoordt zelf in de plaats van Agrippa: „ik weet, dat gij ze gelooft".

De Schriften des Ouden Verbonds waren bij lange na niet enkel donkerheid voor Agrippa.

Trouwens, indien de Schrift alleen helder was voor hem, die de inwendige verlichting des Geestes heeft, dus voor den waarachtig geloovige, dan zou het historisch geloof niet bestaanbaar zijn.

Het historisch geloof is een der sterkste bewijzen voor de objectieve helderheid en krachtigheid van de Schrift.

Het historisch geloof leert ons: de Schrift is nooit donker en dood.

Zelfs kan het gebeuren, dat een historisch geloovige een wider gezicht heeft op den inhoud der Schrift, beter in de Schrift thuis is, maar uitnemender kan verklaren, dan de waarachtig geloovige.

Kundig exegeet te zijn waarborgt volstrekt nog niet het bezit van het zaligmakende geloof.

Onze conclusie mag dan ook geen andere zijn, dan dat de Schrift in zichzelf duidelijk, levend en krachtig is, dat zij het ook gelijkelijk is voor allen, die met haar in aanraking komen, maar dat het effect van het licht en leven der Schrift verschilt.

En dat in verband met de innerlijke werking des Geestes.

Het licht, dat de Schrift op Christus werpt, brengt den innerlijk door den Geest bewerkte tot aanbidding, drijft hem aan om dien Christus als Middelaar aan te roepen.

Maar datzelfde licht droogt den niet door den Geest bewerkte voor Christus uit, doet hem dor staan tegenover Hem, die rust belooft. Zulk een hoort Christus wel kloppen, maar hij houdt zich dood. Hij verhardt zich meer en meer.

Het bekende beeld van de zon, welke op zichzelf licht en warmte is, maar een verschillende uitwerking heeft naarmate de voorwerpen, welke zij bestraalt, verschillen, is ook hier toepasselijk.

Het is dezelfde zon, die de voorjaarsnatuur met frissche kleuren kunstig beschildert en die het gordijn voor de vensterruit doet verschieten.

Het is dezelfde zon, welke was doet smelten en de aarde verhardt.

Zoo smelt de een onder inwerking van de Schrift weg van berouw en de ander verhardt zich.

Maar aan de Schrift verandert dit niets.

Zij is altijd dezelfde.

Natuurlijk zit hier nog meer aan vast.

De vraag: in hoeverre is de Schrift helder voor ons, zou ons nopen er nog kolommen over vol te schrijven.

Maar wij moeten hier afbreken.

Het vakantie-gewaad van ons blad stelt strenge eischen van beperking.

Dit echter zal naar wij hopen wel duidelijk geworden zijn, dat de Schriftbeschouwing, gelijk die door meer dan een van schismatische zijde gegeven is, de Gereformeerde niet is.

Dat zij ingaat tegen wat de Gereformeerde theologen tot nu toe hebben geleerd.

Dat zij ingaat tegen de belijdenis.

Dat zij ingaat tegen de Schrift.

En daarom: tusschen de schismatieken en ons ligt de Schrift.

— Een da capo.

In enkele kerkelijke bladen wordt een da capo geleverd van wat vóór het sunenkomen van de Asser Synode plaats greep.

Toen werd hier en daar geoordeeld: zulk een buitengewone Synode is niet noodig.

Maar toen de Synode eenmaal bijeen was, veranderde dat oordeel zoo goed als algemeen.

Nu hoort men soms weer: een opnieuw samenkomen van de Synode is niet noodig.

Het lijkt ons niet gewenscht om, nu langs officiële weg het bijeenroepen der Synode is aangevraagd, hierover te gaan disputeeren.

Alleen zouden we willen adviseeren, dat men in het vormen en uitspreken van zijn opinie de noodige voorzichtigheid aan den dag legge.

Vergissen is wel menschelek, maar het is toch niet aangenaam zich zoo kort daarna opnieuw te vergissen.

Mogen wij vriendelijk pleiten op wat meer bezonnenheid.

— Magisch en religieus.

Op godsdiensthistorisch en godsdienstfilosofisch gebied houdt men magie en religie streng uit elkander.

Bij de magie is er sprake van krachten, welke natuurlijkerwijze in sommige dingen schuilen en door bijzondere personen kunnen worden opgewekt. Bij de religie gaat het echter om bovennatuurlijke inwerking.

Wie nu de „concommittante" en „altijd presente" akte des Geestes in de Schrift voor magisch zou willen houden, zou toonen, het onderscheid tusschen magie en religie niet te kennen.

Prof. Geesink achtte zich niet te hoog om te bekennen, dat hij, toen hij in Schijndam stond, besloot om „over te studeren".

Met het oog op enkele uittalingen uit den laatsten tijd, kunnen wij den wensch niet onderdrukken, dat sommigen, voor en aler zij als leiders willen optreden, het niet te vernederend vinden om nog eens te gaan „overstuderen".

Misschien zou dat de oogen openen voor het verkeerde in de schismatische Schriftbeschouwing.

— Geen heilsfeiten?

De Asser Synode sprak haar afkeuring uit over een vers, dat in de „Overtoomsche Kerkbode" was opgenomen.

Ook nu komt daarin weer een vers voor, dat opzien verwekt.

Het heeft geen plaats ontvangen onder de „Ingekomen Stukken", waarvoor de redaktie geen verantwoordelijkheid op zich neemt.

Neen, men vindt het in het redactionele gedeelte.

Het dient zich aan als „Herinnering aan een preek van Dr. J. G. Geelkerken, op 20 Juni 1926, door de radio gehoord".

Daarvan luiden de eerste twee koepletten:

„De Heer nu is de Geest", die weer Zijn Geest uitzendt, zooals te hooge zon door stralen haar eigen glans en gloed op aard laat dalen: een onophoudlijk, heerlijk Pinksterfeest.

O, dat dit wereldlijkheid voor ons toch zij! Ons heil hangt niet af van historiefeiten!

Aan 't kil verstand is letterdienst te wijzen: alleen de Geest des Heeren maakt ons vrij!"

Welk een schrikkelijke versregel: ons heil hangt NIET af van historiefeiten!

Moet daartuit niet volgen: historiefeiten als bovennatuurlijke gebeurtenissen van Christus, opstanding, hemelvaart, Pinksteren zijn geen heilsfeiten?

Als Christus niet was opgestaan, zegt Paulus, dan was ons geloof tevergeefs, dan waren wij nog midden in onze zonden.

Maar deze dame weet het beter.

Ons heil hangt niet af van het historisch feit van de opstanding van Christus!

Komt dit niet op een loochening van deze feiten als heilsfeiten neer?

Nu kunnen wij niet gelooven, dat hier een zuivere „weerspiegeling" wordt gegeven van wat de radio-redenaar preekte.

Maar wij achten het toch wel erg, dat met geen enkel woord deze beschouwing wordt recht gezet.

De redaktie van de „Overtoomsche Kerkbode" trekt alleen aan: „Wegens gebrek aan plaatsruimte in het nummer van 27 Juni en dat van 4 Juli eerst thans geplaatst."

Maar niet het geringste teken wordt gegeven, dat de redaktie het er niet mee eens is.

Geen poging om dit suprahistorisme ver van zich te houden.

Moet hieruit opgemaakt, dat de schismatische kerk zulk een opvatting in haar midden althans toelaatbaar acht?

Dan zou zij al heel ver weg zijn.

Dan zou men moeten spreken van een snellen afloop der wateren.

Ook de laatste regel van het „gedicht" wekt wel bedenking. Daarin wordt gezegd, dat de gemeente op aarde „geheel vernieuwd (wordt) door Gods

identiteit". Maar wij doen het best dit op rekening te stellen van de beruchte „ongrijpde rijmen". Op „heerlijkheid" moest nu eenmaal een rijmwoord worden gezocht.

De zinsnede, welke wij boven weergaven, is omgheen ernstiger.

Hopen we nog, dat de redaktie van de „Overtoomsche Kerkbode" haar wreke en haar leed wezen er over betuigt: dat dit vers is geplaatst.

Het is ook voor de schismatische kerk van belang, sterk te doen uitkomen, dat zij aan zulke gersten in haar midden geen plaats geeft.

HEPP.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN.

Synode Christian Reformed Church in N.-A.

Prof. Dr. S. Greydanus heeft op 22 Juni een afscheidswoord gesproken in het midden onzer Synode. Hij en zijn gade zijn voornemens om op 23 Juni te vertrekken naar Lynden, in den Staat Washington, in het verre noordwesten onzer Linie. Vandaar zal de reis D.V. over Los Angeles en omstreken in California, en over Denver in Colorado, gaan naar Grand Rapids in Michigan waar de professor verwacht wordt gedurende de eerste week in Augustus. Vandaar gaat het weder naar Paterson in New Jersey en dan verder terug naar het land der Vaders.

Des professors afscheidswoord was evenals zijne inleidende toespraak ernstig en weldoelplacht.

De wensch werd met nadruk uitgesproken dat de Gereformeerde Kerken in Nederland en onze Kerk in Noord-Amerika nauw aan elkander verbonden mochten blijven als zusterkerken.

Tweeërlei gevaar dreigt beide kerkenroepen, zoo werd er gecostateerd. Het eerste is het ondermijnen van het gezag van het Woord des Heeren. En het tweede dat de ware vroomheid van hart en leven lijdt onder den steeds wassenden invloed van een wereld die in het booze ligt.

Schouder aan schouder te staan tegenover deze gevaaren is niet slechts wenschelijk, doch ook plichtmatig.

Op waardige wijze werd de deputaat der Gereformeerde Kerken beantwoord door den processa Synodi, Dr. W. P. van Wijk. Er is geene kerkengroep met welke wij nauwer in verbintenissen begeeren te leven dan die welke door Dr. Greydanus werd vertegenwoordigd, zoo werd er getuigd, en ongetwijfeld met volle instemming der Synode.

Op hartelijke wijze werd den afscheid nemenden deputaat het „Dat 's Heeren zegen op U daal", toegezongen. Terwijl deze regelen werden gesproken stemde de Synode voor een professor in de dogmatiek en aanverwante vakken.

Tot hiertoe was Prof. C. Bouma professor in de systematische theologie. De Synode besloot dat er voortaan twee leerstoelen zouden zijn voor de desbetreffende vakken der godgeleerdheid — de eene voor dogmatiek en de ander voor ethiek en apologetiek. Waar Prof. Bouma den leerstoel voor de twee laatstgenoemde vakken bekleedde en de Synode hem de keuze overliet, moest er worden gesien voor een „professor dogmaticus". Als zodanig koos de Synode Prof. L. Berkhof die reeds jaren de Nieuw-Testamentische vakken bekleedde.

In betrekking tot de zaak der Inwendige Zending werden belangrijke besluiten genomen door de Englewood Synode. Onder bovengenoemde term verstaat men in de Vereenigde Staten het werk der evangelisatie onder verstrooide stamgaden van Gereformeerden huize, met het doel om hen tot kerken te vergaderen.

Vroeger was deze arbeid verricht onder leiding van een „Board of Home Missions", een deputaatschap, waarin elke Classis werd vertegenwoordigd door één lid. Met grooten zegen arbeidde dit centrale lichaam. Allereerst, van Ozean tot Ozean, werd de plaats der kerkelijke tenten verwijld, de gordijnen der woningen werden uitgebreid en de koorden langer gemaakt.

Een half dozijn kerken per jaar tot openharing gebracht, was heel niet buitengewoon een twintig en dertig jaren geleden. Natuurlijk was deze snelle groei grotendeels te danken aan flinke immigratie vanuit Nederland.

Doch het feit dat er eene organisatie was die overzicht had over het werk des Heeren over heel de groote Linie, en in staat om overal, zonder veel omhaal, arbeiders uit te zenden, waar zij het meest noodig waren, was een voornamelijk reden waarom men zoo effectief kon werkzaam zijn.

Doch een twintig jaren geleden, onder den invloed van decentralisatie beginselen, werd er onder ons het geroep vernomen:

„Verlos ons van die „Boards", o Heer, Geef ons natuur en waarheid weer."

Aan het einde van veel debat werd de centrale „Board" opgedoekt. De zending moest voortaan nagaan van „roepende kerken".

In plaats van de „Board" die autoriteit had om missionaire dienaren des Woords te roepen of te doen roepen, kwam er een Commissie voor de „Algemeene Kas", uit drie leden bestaande in plaats van de „Board", waarop elke Classis was vertegenwoordigd. En die Algemeene Kas was slechts dienaar, die eenvoudig had uit te koeren aan de verschillende Classen wat de Synode aan die vergaderingen had beloofd — als het gold inkam. De verschillende classieke zendingscommissies hadden nu het heft in handen. „Decentralisatie" was de leus.

Doch — de Vereenigde Staten worden gevonden in een land „wijd van begrip". Onze kerken bevinden zich niet in één streek, nog minder in één onzer reusachtige Staten, elk nummer veel grooter dan gansche Nederland. Michigan b.v. is ruim viermaal zoo groot als het land der Vaders, en er zijn niet minder dan acht en veertig van zulke Staten — de meesten heel wat grooter dan Michigan. Tusschen onze nederzettingen zijn gapingen, in allerlei richting, van honderden en soms duizend of meer mijlen. Het rechte contact tusschen de classieke

commissies o

kend, ontbrak

Ten deele

uitbreiding ge

op ontmeedig

Met opzet z

ning der om

laatste tien c

gegeenen fact

kerkenroepen

missie meer

ten, is bewijs

ten minste te

methode, die

geschikt bleek

Meer dan

de Inwendige

de Synode v

richting van

angstvallig

men het vast

kerken". En h

voor afgehele

minste in hoe

deputaten, uit

der Heiden Z

of Trustees" v

— vaak Cura

middelend pla

De bestaand

deend) — (d

een zendings

Classes in M

consin), ten

vier Classes

rijden distric

zendingscomm

Elk dezer di

on met de

missies een

vormen, wa

en secretaris

bevertrouwd.

Hoe de men

zal, zal de to

Doch het is

dit, dat meer

Het zal in

met onze A

standhielden,

bovengenoem

beuren als in

Gereformeerde

de praktijk he

historische of

de Vereenigde

wenig gebiek

hans uit indeg

betreffde syst

volens gedwe

pen en beel

aen. „Facts

sprekewoord.

Een der re

slag en wing

vat de land

Waar de p

zijn voor en

heel wat Ned

stonds zeer a

Tot hiertoe

spreid. Het

laar om deg

deren om he

Doch deze m

lijke belangen

met genoeg

taal des land

ij die het t

te huis in

grootste Prob

oudat die „I

bedenklijke

Vandaar de

maatsche Ker

de Gereforme

ken met posit

Reeds beston

Kerken te W

die zeer nat

versterken d

zelfden huize

Doch, in h

emigranten, D

Michigan, voo

ling Dr. J. E

belijders en

waren, te bea

genoege van e

tot gemeentel

slag te kom

van omvang

Rapids, door

drijven. Men

bij deze zaak

centralisatie

zal nu de ze

in de Provinc

landingsplaats

fax, worden

Lake Michiga

bedeeld, de

Classen. Wa

Verhandl

stant